

Илӗс — раґами панҗ

Хомӯшии нубувватӣ

Jeff Pippenger

2023-10-03

Ҳангоме ки Илӗс Аҳъобро водошт, ки тамоми Исроилро ба Кармил ҷамъ оварад, ин пешакӣ рамз менамуд, ки Худо калисоро пас аз сеюним соли таъкибот аз Асрҳои Торик дар соли 1798 берун меоварад ва онҳоро ба соли 1844 ва баъдан ба соли 1863 роҳнамоӣ мекунад. Ин се сана се аломати ниҳони сохтори «ҳафт замон» мебошанд, ҷунон ки Ишаъ онро дар боби ҳафт баён намудааст.

Ҳамин таърихи солҳои 1798, 1844 ва 1863 ҳамчунин ба таври намунавӣ пешакӣ тасвир гардида буд, вақте ки Мусо банӣ-Исроилро аз ғуломии Миср берун оварда, ба кӯҳи Сино расонид. Таърихи фариштаи якум ва дуум ҳаракати Миллерио ифода мекунад, ки дар вақти анҷом дар соли 1798 оғоз ёфта, то он даме идома кард, ки ин ҳаракат дар соли 1863 ба калисо табдил ёфт. Илӗс ва Мусо ду шоҳиди асосии таърихи Миллерӣ мебошанд, ва онҳо ҳамчунин ду шоҳиди асосӣ дар китоби Ваҳй дар давоми таърихи фариштаи сеюм мебошанд.

Ҳаракати Миллеритӣ оғози Инҷили абадии Ваҳй боби ҷордахумро нишон медиҳад, ва Future for America анҷоми онро нишон медиҳад. Дар миёни ҳаракати ибтидоии Миллеритҳо ва ҳаракати интиҳой, мо калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро меёбем. Мувофиқи таърихнигорони калисои Адвентистӣ, дар соли 1856 бақияи ҳаракати Миллеритӣ ба ҳолати Лаодикия дохил шуд, ва ба ин тартиб давраи Филадельфия, ки солҳои 1798 то 1856-ро намоёндагӣ мекард, ба поён расид.

Дар мақолаи қаблӣ мо нишон додем, ки илҳом ноумедии убури Баҳри Сурхро бо ноумедии бузургии соли 1844 мутобиқ кардааст. Дар он нуқта, имтиҳони шанбе, ҷунон ки бо манӣ тасвир шудааст, дар таърихи Мусо фаро расид. Дар ҳамин нуқтаи нубувватӣ, нуре, ки аз Қудси қудсон омад, раванди имтиҳон ва поксозиро оғоз намуд, ки аз шанбе сар мешуд, барои онҳое ки баҳро убури карда буданд ва бо имон ба Қудси қудсон даромада буданд. Раванди имтиҳоне, ки пеш аз соли 1844 буд, дар таърихи Мусо аз таваллуди ӯ оғоз ёфт, ва барои миллериён дар соли 1798 бо афзоиши дониш, ки Дониёл нишон дода буд, раванди сеқадамаи имтиҳонро ба вучуд меовард, ки ба доварӣ мебурад.

Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; вале хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:10.

Оғози доварӣ дар 22 октябри соли 1844 бо довариҳои фиръавн, ки аз нахустзодагони Миср оғоз ёфта, дар обҳои Баҳри Сурх анҷом ёфт, намунасозӣ шуда буд. Ҳамин ки хирадмандон ба воситаи имон ба Қудси Қудсҳо дохил шуданд, ё аз миёни Баҳри Сурх гузаштанд, раванди озмоише, ки дар замони охир дар соли 1798 оғоз ёфта буд, баъд аз соли 1844 низ идома ёфт. Дар таърихи Мусо ин бо даҳ озмоиш таҷассум ёфтааст, ки Исроил дар ҳар қадам дар онҳо

ноком гардид. Охирини он даҳ озмоиш он вақт буд, ки дувоздаҳ ҷосус Замини Ваъдашударо кофтуков карданд. Аввалин озмоиш дар таърихи Мусо озмоиши манно буд, ки рӯзи шанbero ифода мекунад; ва барои миллериён шанбе ҳамчун аввалин озмоиш баъд аз 22 октябри соли 1844 шинохта шуд. Азбаски дар ҳар ду таърихи мувозӣ аввалин озмоиш шанбе буд, нӯҳ озмоиши минбаъда дар таърихи Мусо нишон медиҳад, ки пас аз соли 1844 як силсила озмоишҳо вучуд хоҳад дошт, ки ба вуруди ё ба Замини Ваъдашуда, ё ба биёбони марг мебарад. Соли 1863 озмоиши ниҳоиро барои ҳаракати миллериён ифода мекунад. Мо ин баррасиро аз он ҷо оғоз хоҳем кард, ки дувоздаҳ ҷосус бо гузоришҳои худ аз Замини Ваъдашуда бармегарданд.

Ва баъд аз чихил рӯз аз ҷустуҷӯи замин бозгаштанд. Ва омада, назди Мусо ва назди Ҳорун ва назди тамоми ҷамоати банӣ Исроил, ба биёбони Форон, ба Қодеш расиданд; ва ба онҳо ва ба тамоми ҷамоат хабар оварданд ва меваи он заминро ба онҳо нишон доданд. Ва ба ӯ нақл карда, гуфтанд: «Мо ба замин ки моро ба он фиристодӣ, расидем, ва дар ҳақиқат он аз шир ва асал ҷорист; ва ин аст меваи он. Аммо қавме ки дар он замин сокинанд, пурзӯранд, ва шаҳрҳо ҳисордор ва бисёр бузурганд; ва зиёда бар ин, мо фарзандони Аноқро низ дар он ҷо дидем. Амолекиён дар замин чануб сокинанд; ва Ҳиттиён, ва Ебусиён, ва Амӯриён дар кӯҳистон сокинанд; ва Канъониён назди баҳр ва дар соҳили Урдун сокинанд». Ва Колеб қавмро дар ҳузури Мусо ором карда, гуфт: «Биёед фавран бароем ва онро тасарруф намоем; зеро мо ба хубӣ қодирем бар он ғолиб оем». Аммо мардоне ки бо ӯ баромада буданд, гуфтанд: «Мо наметавонем бар зидди он қавм бароем; зеро онҳо аз мо пурзӯртаранд». Ва онҳо дар бораи замин ки ҷустуҷӯ карда буданд, назди банӣ Исроил хабари бад паҳн намуда, гуфтанд: «Замин ки мо барои ҷустуҷӯи он аз миёнаш гузаштем, заминест, ки сокинони худро фурӯ мебарад; ва ҳамаи қавме ки дар он дидем, мардони қоматбаланданд. Ва мо дар он ҷо азимҷуссаҳоро дидем, писарони Аноқро, ки аз насли азимҷуссаҳоянд; ва мо дар назари худ чун малах будем, ва дар назари онҳо низ чунин будем». Адаҳҳо 13:25–33.

Ин порча аз китоби Адад ҳақоиқи бисёр муҳимро дар бар дорад, ки бояд ба онҳо диққат дода шавад; ҳақоиқе, ки ҳангоми ба назар нагирифтани он ки таърихи дар он ҷо тасвирёфта ҳаракати Миллериён ба таври рамзӣ ифода мекунад, метавонанд ба осонӣ нодида гирифта шаванд. Як нукта ин аст, ки исёнгароне, ки «хабари бад» доштанд, аз озмоиши даҳум ва ниҳии худ ноком шуданд, ва дар ҳамаи озмоиши ниҳой ду табақаи мардум ошкор гардид. Он ду табақае, ки дар тӯли таърихи нӯҳ озмоиши пешин шакл гирифта буданд, ҳислатҳои худро бар асоси он ки қадом «хабар»-ро қабул карданд, зоҳир намуданд. Дар соли 1863, адвентизми Миллериён хабари Мусоро рад кард, чунонки он дар пешгӯии ғуломӣ дар Ибодат 26 ифода ёфтааст. Хабаре, ки Еҳушаъ ва Колеб пешниҳод карданд, танҳо такрори «хабар»-и Худо дар тамоми таърихи раҳии онҳо аз ғуломӣ буд. Аз замони таваллуди Мусо сар карда, Худо ваъда дода буд, ки онҳоро аз ғуломӣ берун хоҳад овард ва ба замин хоҳад даровард, ки садсолаҳо пеш ба Иброҳим ваъда шуда буд. Еҳушаъ ва Колеб намояндаи онҳое мебошанд, ки бар хабари бунёди истоданд; он даҳ ҷосуси дигар рад карданд, ки Худо воқеан чунин хабарро дода буд.

Ва тамоми ҷамоат овози худро баланд карда, нола намуд; ва қавм он шаб гиристанд. Ва ҳамаи бани-Исроил бар зидди Мусо ва бар зидди Ҳорун шикоят карданд; ва тамоми ҷамоат ба онҳо гуфт: «Кошки мо дар замини Миср мурда будем! Ё кошки мо дар ин биёбон мурда будем! Ва чаро Худованд моро ба ин замин овардааст, то ба шамшер афтем ва занони мо ва кӯдакони мо ба ғанимат табдил ёбанд? Оё барои мо беҳтар нест, ки ба Миср бозгардем?» Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед сарваре барпо кунем ва ба Миср бозгардем». Ададҳо 14:1–4.

Вақте ки соли 1863 Яъқуб Вайт дар «Review and Herald» мақолае навишта, фаҳмиши Миллерро дар бораи «ҳафт замон» рад намуд, ва ҳамон сол Уриё Смит ҷадвали калбакиеро нашр кард, ки аз ҳар гуна ишора ба «ҳафт замон»-и Ибодатнома холи буд, ҳам Вайт ва ҳам Смит кори Вилиям Миллерро канор гузошта, усули библиявии протестантизми муртадро ба кор бурданд. Усуле, ки муртадон — онҳое ки онҳо чанде пеш онҳоро «духтарони Бобил» номида буданд, — истифода мебурданд, ҳамчун далел барои рад кардани паёми Миллер, ки аз ҷониби фаришта Ҷабраил роҳнамоӣ шуда буд, ба кор гирифта шуд. Дар санҷиши даҳум барои Исроили қадим онҳо ошкоро гуфтанд: «Биёед барои худ сарваре таъин кунем, ва ба Миср баргардем». Нокомӣ дар санҷиши даҳум ва ниҳой бар рад кардани «хабаре» асос меёбад, ки аз ибтидо бо ҳамон хабар мувофиқ буд, ва бар хоҳиши бозгашт ба ғуломии Миср. Вақте ки Ирмиё ба таври рамзӣ онҳоро намояндагӣ мекард, ки аз пешгӯии нокоммондаи соли 1843 ноумед шуда буданд, Худо ўро махсусан даъват намуд, ки ба назди Худо ва ба ғайрати пешини худ барои ин паём бозгардад, вале ҳамчунин ба ў амр фармуд, ки ҳаргиз ба назди онҳое, ки ҳамчун духтарони Бобил муайян карда шуда буданд, бознагардад.

Пас, чунин мегӯяд Худованд: «Агар ту бозгардӣ, Ман туро бармегардонам, ва ту пешӣ Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбахоро аз пастфитрат ҷудо кунӣ, мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, вале ту назди онҳо бознагард.» Ирмиё 15:19

Соли 1863, Ҷеймс Уайт ва Урия Смит як капитани нав таъйин карданд, то онҳоро бозпас ба ҳамон ҷое роҳбарӣ кунад, ки амр ёфта буданд ба он ҷо нараванд. Ёхушаъ ва Колеб онҳоро муаррифӣ мекунад, ки меҳостанд ба пеш раванд; Уайт ва Смит онҳоро муаррифӣ мекунад, ки меҳостанд ба ақиб баргарданд.

Нуктаи дигаре, ки дар ин порча аз китоби Аъдод бояд қайд карда шавад, ин аст, ки исёни ниҳой, ки ҳамаи исёнкоронро ба марг дар биёбон дар давоми чиҳил соли оянда маҳкум мекунад, яке аз ду истиноди асосист, ки усули «як рӯз баробар ба як сол»-и нубуввати Китоби Муқаддасро собит месозад; ин шояд муҳимтарин қоидаи нубувватӣ буд, ки Миллер ба воситаи он тавонист паёми Инҷили ҷовидонӣ ва фариштаи якумро боз намояд. Гувоҳи дигари китобӣ барои ин қоида дар китоби Ҳизқиёл ёфт мешавад.

Ва ҳангоме ки онҳоро ба анҷом расонӣ, боз бар паҳлӯи рости худ бихоб, ва гуноҳи хонадони Яҳудоро чиҳил рӯз бар дӯш хоҳӣ кашид: Ман ҳар рӯзро барои як сол бароят муқаррар кардам. Ҳизқиёл 4:6.

Он чиро, ки аксаран дар бораи он ду ояте, ки принсипи як рӯз барои як солро барқарор кардаанд, нодида гирифта мешавад, заминаи таърихӣ ҳар ду оят мебошад.

Пас аз шумораи рӯзҳое ки дар он заминро тафтиш кардед, яъне чиҳил рӯз, ҳар рӯз барои як сол, гуноҳҳои худро чиҳил сол хоҳед бардошт, ва вайрон шудани ваъдаи Маро хоҳед шинохт. Ададҳо 14:34.

Оят дар китоби Ададҳо дар ибтидои Исроили қадим рух дод ва исёни қавми аҳди Худоро ифода мекард, ва оят дар Ҳизқиёл дар поёни Исроили қадим рух дод ва исёни қавми аҳди Худоро ифода мекард. Чазо дар ибтидо марг дар биёбон буд, ва чазо дар поён ғуломӣ дар замини душманонашон буд. Принципи «як рӯз ба ивази як сол» исёни қавми аҳдро таъкид мекунад. Ду чазо, яке дар ибтидо ва яке дар поён, аммо ҳар ду гуногун буданд. Аввали марги тадриҷӣ ҳангоми сафар аз миёни биёбон буд; охирин асирӣ ва ғуломӣ дар Бобили ҳақиқӣ буд.

Он гоҳ Мӯсо ва Ҳорун пеши тамоми ҷамоати анҷумани банӣ-Исроил рӯй ба замин афтоданд. Ва Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунна, ки аз миёни тафтишкунандагонӣ он замин буданд, либосҳои худро ҷок карданд; ва ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфтанд: «Замине ки мо барои тафтиш аз миёни он гузаштем, замини бағоят некӯст. Агар Худованд аз мо хушнуд бошад, моро ба ин замин хоҳад даровард ва онро ба мо хоҳад дод, заmine ки аз шир ва асал ҷорист. Фақат бар зидди Худованд исён накунад ва аз аҳли он замин натарсед, зеро онҳо барои мо нонанд; паноҳашон аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост; аз онҳо натарсед». Аммо тамоми ҷамоат гуфтанд, ки онҳоро сангсор кунанд. Ва ҷалоли Худованд дар хаймаи ҷамоат пеши тамоми банӣ-Исроил зоҳир шуд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: «То кай ин қавм Маро ба ҳашм хоҳанд овард? Ва то кай ба Ман имон нахоҳанд овард, бо вучуди ҳамаи он аломатҳое ки дар миёни онҳо нишон додаам? Ман онҳоро ба вабо хоҳам зад ва онҳоро маҳрум хоҳам сохт, ва аз ту қавме бузургтар ва нерумандтар аз онҳо ба вучуд хоҳам овард». Ва Мӯсо ба Худованд гуфт: «Он гоҳ мисриён инро хоҳанд шунид, зеро Ту ин қавмро бо қудрати Худ аз миёни онҳо баровардӣ; ва инро ба сокинони ин замин хоҳанд гуфт, зеро онҳо шунیداанд, ки Ту, эй Худованд, дар миёни ин қавм ҳастӣ; ки Ту, эй Худованд, рӯ ба рӯ намоён мешавӣ; ва абри Ту бар онҳо истодааст; ва пешопеши онҳо рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ меравӣ. Акнун, агар Ту ҳамаи ин қавмро мисли як одам бикушӣ, он гоҳ халқҳое ки овозаи Туро шунیداанд, сухан ронда, хоҳанд гуфт: “Азбаски Худованд натавонист ин қавмро ба заmine ки ба онҳо қасам хӯрда буд, дароварад, онҳоро дар биёбон кушт”. Ва алҳол илтиҷо мекунам, бигзор қудрати Парвардигори ман бузург гардад, чунон ки гуфтаӣ: “Худованд дерғазаб ва бисёрмеҳр аст, гуноҳ ва тачовузо мебахшад, вале ба ҳеҷ вачҳ гунаҳкорро бечазо намегузорад ва гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чорум мерасонад”. Илтиҷо мекунам, гуноҳи ин қавмро мувофиқи бузургии раҳмати Худ биомурз, чунон ки ин қавмро аз Миср то ҳоло омуридаӣ». Ададҳо 14:5–19.

Таърихе, ки дар ин оятҳо тасвир шудааст, ба рамзи Китоби Муқаддас табдил ёфт, ки «рӯзи исёнангезӣ» номида мешавад. Ба «рӯзи исёнангезӣ» дар Забур наваду панҷ, Ирмиё сию ду ва Ибриён се ишора шудааст, аммо мо ҳоло ба ин рамз намерардозем. Дар порчаи қаблӣ як усули муҳим муайян шудааст, ки бояд эътироф гардад. Ин усул ҳамчунин аз ҷониби набӣ Самуил, Люсифер, Эллен Уайт ва, албатта, Мусо дар ин порча нишон дода шудааст.

Ва ба вай гуфтанд: «Инак, ту пир шудай, ва писаронат ба роҳҳои ту намегарданд; акнун бар мо подшоҳе бигумор, то моро доварӣ намояд, мисли ҳамаи халқҳо». Аммо ин сухан ба Самуил нохуш омад, вақте ки гуфтанд: «Ба мо подшоҳе деҳ, то моро доварӣ намояд». Ва Самуил ба Худованд дуо кард. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Ба овози қавм дар ҳар он ҷи ба ту меғўянд, гўш деҳ; зеро ки онҳо туро рад накардаанд, балки Маро рад кардаанд, то ки бар онҳо подшоҳӣ накунам. Мувофиқи ҳамаи аъмоле ки аз рӯзе ки онҳоро аз Миср берун овардам то имрӯз кардаанд, ки Маро тарк намуда, худоёни дигарро ибодат кардаанд, ҳамоно тавр бо ту низ амал мекунанд. Пас акнун ба овози онҳо гўш деҳ; лекин онҳоро ҷиддан огоҳ намо ва тарзи подшоҳеро, ки бар онҳо подшоҳӣ хоҳад кард, ба онҳо нишон деҳ». Ва Самуил ҳамаи суханони Худовандро ба қавме ки аз ӯ подшоҳ меҳостанд, баён кард. Ва гуфт: «Тарзи подшоҳе ки бар шумо подшоҳӣ хоҳад кард, чунин хоҳад буд: ӯ писаронатонро хоҳад гирифт ва онҳоро барои аробаҳои худ ва барои саворагони худ таъйин хоҳад кард; ва баъзеашон пешопеши аробаҳои ӯ хоҳанд давид. Ва барои худ сардорони ҳазорӣ ва сардорони панҷоҳӣ таъйин хоҳад кард; ва онҳоро хоҳад гузошт, то замини ӯро шудгор кунанд ва ҳосили ӯро дарав намоянд, ва асбобҳои ҷанги ӯ ва асбобҳои аробаҳои ӯро бисозанд. Ва духтаронатонро хоҳад гирифт, то атрсоз ва ошпаз ва нонпаз шаванд. Ва киштзорхоятон ва тоқзорхоятон ва зайтунзорхоятонро, яъне бехтаринашонро, хоҳад гирифт ва ба навакрани худ хоҳад дод. Ва аз тухми заминатон ва аз тоқзорхоятон ушр хоҳад гирифт ва ба дарбориёни худ ва ба навакрани худ хоҳад дод. Ва ғуломонатон ва канизонатон ва бехтарин ҷавонмардонатон ва харонатонро хоҳад гирифт ва ба кори худ хоҳад гузошт. Аз рамаҳои шумо ушр хоҳад гирифт; ва шумо бандагони ӯ хоҳед шуд. Ва дар он рӯз аз дасти подшоҳатон, ки барои худ баргузидаед, фарёд хоҳед баровард; вале Худованд дар он рӯз шуморо иҷобат нахоҳад кард». Бо вучуди ин, қавм аз шунидани овози Самуил сарпечӣ карданд ва гуфтанд: «Не, балки бар мо подшоҳе хоҳад буд, то ки мо низ мисли ҳамаи халқҳо бошем, ва подшоҳамон моро доварӣ намояд, ва пешопеши мо берун равад, ва ҷангҳои моро бичангад». Ва Самуил ҳамаи суханони қавмро шунид ва онҳоро ба гўши Худованд расонид. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Ба овози онҳо гўш деҳ ва барояшон подшоҳе бигумор». Ва Самуил ба мардони Исроил гуфт: «Ҳар яке ба шаҳри худ биравед». 1 Подшоҳон 8:5–22.

Дар ин порча Исроили қадим Худоро ҳамчун Подшоҳи худ рад кард, ва таърих ба он замон ишора мекунад, ки онҳо эълон карданд, ки ҷуз Қайсар подшоҳе надоранд. Онҳо теократияи Худоро рад намуданд ва исрор варзиданд, ки ба онҳо аз миёни қавми худашон подшоҳе дода шавад, аммо дар ниҳоят эълон карданд, ки подшоҳи онҳо подшоҳи румӣ аст. Подшоҳи румӣ дар рӯзҳои охир попи Рум аст.

Аммо онҳо фарёд заданд: Ёро дур кун, ёро дур кун, ёро маслуб намо. Пилотус ба онҳо гуфт: Оё Подшоҳи шуморо маслуб намоям? Саркоҳинон ҷавоб доданд: Мо ҷуз Қайсар подшоҳе надорем. Юҳанно 19:15.

Рад кардани теократия барои Самуил он қадар таҳқиромез ва шахсӣ буд, ки ӯ онро ҳамчун радди мақоми нубувватии худ фаҳмид. Аммо Худо ба тавре амал кард, ки Самуил бифаҳмад, ки радди онҳо ба Худо равона шудааст, на ба пайғамбар. Ин ду порча, ки муносибати нубувватии Мӯсо ва Самуилро ба исёни Исроили қадим баён мекунанд, нишон

медиҳанд, ки чазое, ки пас аз он исён омад, анчоми кори Исроили қадим набуд. Ҳанӯз гурӯҳе вучуд дошт, ки бо Юшаъ ва Колеб намояндагӣ мешуд ва ба Замини Мавҷуд дохил мешуд, ва дар достони Самуил анчоми Исроили қадим дар поёни подшоҳони Исроил буд, на дар оғоз.

Мӯсо бо Худо баҳс намуд, то бо Исроили қадим ҳамчунон амал кунад, зеро Мӯсо далел меовард, ки дар ҳамон лаҳза онҳоро ба анҷом расонидан таърихи муқаддаси раҳиҳои қавми Ё ва ваъдаи Ёро, ки онҳоро ба замин, ки Худо ба Иброҳим ваъда дода буд, раҳнамун хоҳад сохт, нодуруст муаррифӣ менамуд. Нукта дар ин ҷост, ки Худо ихтиёр мекунад, ки исён ҳам рух диҳад ва ҳам идома ёбад, вақте ки Ё қасд дорад аз он исён ҳамчун шаҳодате бар ҳақиқат истифода барад.

Рӯҳияи ғзаби одилонае, ки аз ҷониби Самуил зоҳир гардида буд, аз ҷониби Эллен Уайт низ зоҳир гардида буд.

«Ҳеҷ гоҳ пеш аз ин ман дар миёни қавми мо чунин ҳудқаноатмандии устувор ва чунин нохоҳамии қабул ва эътирофи нурро, мисли он ки дар Миннеаполис зоҳир гардид, надида будам. Ба ман нишон дода шуд, ки ҳеҷ яке аз он гурӯҳе, ки рӯҳияеро, ки дар он маҷлис зоҳир шуд, парвариш мекарданд, дигар ҳеҷ гоҳ нури равшане нахоҳанд дошт, то гаронбаҳогии ҳақиқатеро, ки аз осмон ба онҳо фиристода шуда буд, дарк намоянд, то он даме ки ғурури худро ғурутан насозанд ва иқрор накунад, ки онҳоро Рӯҳи Худо ҳаракат намедод, балки зеҳн ва дилҳояшон аз таассуб пур шуда буд. Худованд меҳост ба онҳо наздик ояд, онҳоро баракат диҳад ва аз бозгаштҳояшон шифо бахшад, аммо онҳо гӯш надоданд. Онҳоро ҳамон рӯҳе ҳаракат медод, ки Қӯрах, Дотон ва Абиромро илҳом бахшида буд. Он мардони Исроил қасд доштанд ба ҳар гуна далеле, ки собит мекард онҳо ноҳақанд, муқовимат намоянд, ва онҳо дар роҳи норизоият ва ҷудой пеш мерафтанду пеш мерафтанд, то он даме ки бисёре ба сӯи онҳо кашида шуда, бо онҳо ҳамроҳ гардиданд.

«Инҳо кӣ буданд? На заифон, на ҷоҳилон, на бенурон. Дар он исён дусад панҷоҳ сарварони машҳур дар миёни ҷамоат буданд, мардони номдор. Шаҳодати онҳо чӣ буд? “Тамомии ҷамоат муқаддасанд, ҳар яке аз онҳо, ва Худованд дар миёни онҳост; пас чаро шумо худро бар ҷамоати Худованд боло мебардоред?” [Numbers 16:3]. Вақте ки Қӯрах ва ҳамроҳонаш зери довариҳои Худо ҳалок шуданд, қавме ки онҳо фирефта буданд, дасти Худовандро дар ин мӯъҷиза надиданд. Субҳи рӯзи дигар тамомии ҷамоат бар Мусо ва Ҳорун айб ниҳоданд: “Шумо қавми Худовандро куштаед” [verse 41], ва вабо бар ҷамоат омад, ва зиёда аз чордаҳ ҳазор нафар ҳалок шуданд.»

«Вақте ки ман қасд намудам, ки Миннеаполисро тарк намоям, фариштаи Худованд назди ман истода, гуфт: “На он тавр; зеро Худо барои ту дар ин макон коре дорад, ки анҷом диҳӣ. Ин қавм он исёни Қӯрах, Дотон ва Абиромро такрор мекунад. Ман туро дар мавқеи дурусти ту қарор додаам, ки онро қасоне ки дар нур нестанд, эътироф нахоҳанд кард; онҳо ба шаҳодати ту гӯш нахоҳанд дод; аммо Ман бо ту хоҳам буд; файз ва қудрати Ман туро устувор нигоҳ хоҳад дошт. Онҳо на туро хор мешуморанд, балки паёмбарон ва паёмеро, ки Ман ба қавми Худ мефиристам. Онҳо ба каломи Худованд

беэҳтиромӣ нишон додаанд. Шайтон чашмони онҳоро кӯр кардааст ва довари онҳоро таҳриф намудааст; ва агар ҳар чон аз ин гуноҳи худ тавба накунад, аз ин истиклолияти тақдисноёфтае ки ба Рӯҳи Худо таҳқир мерасонад, онҳо дар торикӣ қадам хоҳанд зад. Ман шамъдонро аз ҷояш бармедорам, магар он ки тавба кунанд ва бозгашт намоянд, то онҳоро шифо диҳам. Онҳо биноии рӯҳонии худро тира сохтаанд. Онҳо намехостанд, ки Худо Рӯҳи Худ ва қудрати Худро зоҳир созад; зеро онҳо нисбат ба каломи Ман рӯҳи масҳара ва нафрат доранд. Сабукфикрӣ, беҳудагӣ, ҳазл ва шӯҳӣ ҳар рӯз ба амал оварда мешавад. Онҳо дилҳои худро ба он нанигумоштаанд, ки Маро бичӯянд. Онҳо дар шарораҳои оташи худ қадам мезананд, ва агар тавба накунанд, дар ғам фурӯ хоҳанд ҳобид. Худованд чунин мегӯяд: Дар ҷойи вазифаи худ биист; зеро Ман бо ту ҳастам, ва туро тарк нахоҳам кард ва даст нахоҳам кашид.” Ин суҳанонеро, ки аз ҷониби Худо буданд, ман ҷуръат накардам, ки нодида гирам». The 1888 Materials, 1067.

Хоҳар Уайт бо муносибати Самуил муқоиса карда шуд ва ба ӯ гуфта шуд, ки бо исёнгарон ва исёни онҳо бимонад ва дар «пости» «вазифаи» худ «истад». Ба ӯ амр дода шуд, ки дар пости худ биистад, баъд аз он ки ӯ (зан-пайғамбар) қарор карда буд исёнгарон ва исёни онҳоро ба ҳоли худ вогузорад.

Қоидаи нахустин зикр, ки ҷузъи асосии усули Алфа ва Омега мебошад, муайян месозад, ки аввалин боре ки мавзӯе зикр мешавад, аҳамияти олитарин дорад. Бо ҳуди оғози исёни Люцифер ин воқеият вобаста буд, ки агар Худо меҳост, Ӯ тамоми қудрати заруриро дошт, то Люциферро ҳанӯз дар ҳамоно аввалин андешаи худпарастонае, ки дар зеҳни ҳуди Люцифер ба вучуд омада буд, нест кунад. Худо метавонист Люциферро аз офариниш бардорад, ва Ӯ он қудратро дорад, ки агар меҳост чунин кунад, метавонист онро ба гунае анҷом диҳад, ки ҳатто дигар фариштагон ҳам наметавонистанд, ки ҷӣ воқеъ шудааст. Албатта, Ӯ ин корро накард, зеро, аз ҷумлаи ҷизҳои дигар, ин инкори ҳислати Ӯ мебуд; вале Ӯ он қудрати офаринандаеро дорад, ки ба Ӯ имкон меод айнан ҳамин корро бикунад. Аммо Ӯ ин корро накард. Ӯ босаброна иҷозат дод, ки исён бахше аз шаҳодати ҳислати Ӯ гардад, бахше аз гувоҳии он ҷидоле, ки дар осмон оғоз ёфта буд ва мебоист дар ниҳоят ба замин бирасад. Ин аст он ҷизе ки муқолаи Мусо барои Исроили қадим ба анҷом расонд. Худо иҷозат дод, ки насли исёнгарон дар биёбон бимиранд ва он таърихро ҳамчун намунаи Китоби Муқаддас барои пешбурди ҳақиқатҳое, ки ба Инҷили ҷовидонӣ вобастаанд, ба кор бурд.

Ҳамчунин, дар айёми Самуил, ҳангоми рад кардани Худо ҳамчун Подшоҳ низ чунин буд. Ба Самуил дастур дода шуд, ки, сарфи назар аз эътиқодоти шахсии худ ва дониши нубуввати худ, пеш равад ва дар мавқеи вазифаи худ устувор бимонад. Ин унсури назорати нубувватӣ ва таърихии Худо ҳамчунин дар аз нав барқарор шудани маъбад баъд аз асорати Бобил эътироф мешавад. Худо ҳар як ҷузъи ҳафтаи соли асоратро пешгӯӣ кард ва идора намуд: бозгашт ба Ерусалим, аз нав бино шудани Ерусалим, маъбад, кӯчаҳо ва деворҳо. Ӯ нубувватҳои замони баён намуд, ки муайян мекарданд, кай онҳо аз асорат озод хоҳанд шуд. Ӯ муайян кард, ки барои нишон додани оғози ду ҳазору сесад сол чанд фармон хоҳад буд. Ӯ Курушо ба ном муайян кард, он подшоҳи бутпарастро, ки бо фармони аввал равандро оғоз хоҳад кард. Ҳамаи унсурҳои аз нав бино кардани Ерусалим ва маъбад ба таври мушаххас муайян шуда буданд, ва Ӯ мардони одил ва анбиёро бархезонд, то ин корро

ба анҷом расонанд.

Бо вучуди тамоми пешдони ошкори илоҳии нубувватӣ ва мудохилаи Ё, исёне, ки ба асирии Бобил оварда буд, аллакай ҳузури шахсии Ёро бо қавми Худо ба поён расонда буд. Чалоли шекино ҳеч гоҳ ба маъбади аз нав биношуда бознагашт. Тамоми ин таърих ба кор гирифта шуд, то ба таърихи охири ҷаҳон сохтори нубувватӣ фароҳам оварад, гарчанде ки он маъбад дигар ҳаргиз бо ҳузури шекино дар Қудси Ақдос баракат наёфт. Аз ин ҷиҳат, маъбади аз нав биношуда шаҳодат на аз ҳузури Худо, балки аз исёни Исроил буд. Бо вучуди ин, анбиёи он таърих, монанди Самуил ва Хоҳар Уайт дар Миннеаполис, ҳамоно дар мақоми анбиё хизматро идома доданд.

Исёни Люсифер нахустин чизест, ки дар ҷанҷоли бузурги миёни Масеҳ ва Шайтон зикр мешавад, ва Худо иҷозат дод, ки он исён барои мақсадҳои Худ давом ёбад. Самуил, бо вучуди ҳашми одилонаи худ бар зидди хоҳиши Исроил, ки мисли халқҳои дигар бошад, амр гирифта буд, ки дар тадҳини ду подшоҳи аввал иштирок намояд. Ва анбиёи Худо дар бозсозии маъбади Худо иштирок карданд, ҳамон маъбаде, ки дигар ҳеч гоҳ ҳузури шекинаи Худоро нахоҳад дошт.

Онҳое ки «зарфҳои афсонаҳои» худро бар зидди Каломи нубувватӣ ба кор мебаранд, то исёни Адвентизмро дар соли 1863 пинҳон созанд, ва интиҳоб мекунанд, ки далели худро бар ин мантиқ бино намоянд, ки агар дар соли 1863 чизе нодуруст рӯй дода бошад, набия бояд онро манъ мекард, онҳо қасдан аз нахустин усуле, ки дар аввалин зикри исён бар зидди Худо муайян шудааст, беҳабаранд. Худо барои мақсадҳои Худ онро иҷозат медиҳад, ва агар Ё интиҳоб кунад, ки паёмбаронаш дар исёнҳое, ки метавонанд ба миён оянд, бетараф ё хомӯш бимонанд, ин интиҳоби Ёст.

Вақте ки мо баррасии раванди озмоиши солҳои 1844 то 1863-ро оғоз мекунем, ки онро он даҳ озмоише, ки Исроили қадим пас аз гузаштани Баҳри Сурх дар онҳо ноком шуд, пешнамоӣ кардаанд, фаҳмидани ин воқеияти Китоби Муқаддас аҳамияти асосӣ дорад. Паёмбарони Худо ҳамчун паёмбарони Ё ҳам дар замонҳои итоаткорӣ ва ҳам ноитоатӣ амал мекунанд, ва баъзан онҳо ба масъалаҳои эътироз намекунанд, ки дар назари зоҳирӣ чунин менамояд, ки аз паёмбар интизор мерафт ба онҳо эътироз кунад. Баъзан онҳо ошкоро аз исён огоҳанд, аммо боздошта мешаванд, ва дар вақтҳои дигар Худованд дасташро бар ҷашмони онҳо нисбат ба исён нигоҳ медорад. Вақте ки ин дидгоҳ шинохта мешавад, соли 1863 дар таърихи салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас, ҳам барои шоҳи протестантизм ва ҳам барои шоҳи ҷумҳуриҳои, ба як аломати муҳими роҳ табдил меёбад.

Ман ҳамчунин ба воситаи анбиё сухан гуфтам, ва рӯёҳоро бисёр кардам, ва ба воситаи хизмати анбиё ташбеҳҳо овардам. Ҳушаъ 12:10.